

جایزه شهید غنی پور وامیر ادبیات انقلاب زنده یاد فردی

«سوره بچه‌های مسجد» نقطه شروع ادبیات دینی نوجوانان در کشور بود

حبیب و بچه‌های مسجد

حبیب غنی پور در سال ۱۳۴۳ در محله «جی» واقع در جنوب غربی شهر تهران به دنیا آمد. وی تا سال ۱۳۵۷ مانند بقیه کودکان محروم جنوب شهر زندگی کرد؛ اما در خانواده‌ای که پدر، کاسب معتمد محل بود و مادر، معلم قرآن جلسات مذهبی بانوان، حبیب بانان حلال و اشک عشق به اهل بیت محمد (ص) زیر سایه بلند مسجد و ربوای خانه شان بزرگ شد. حبیب غنی پور چهارده ساله بود که بهمن ۵۷ را درک کرد، امام خویش را شناخت و با وی بیعتی عاشقانه بست. در همان سنین از اعضای فعال کتابخانه مسجد جواد الائمه (ع) بود. بنیانگذاران کتابخانه، جوانان پاک و مؤمن و مبارزی بودند که تعداد کثیری از آنان هنر را وسیله مبارزه با طاغوت درون و بیرون ساخته بودند. نخستین جلسه قصه نویسی مسجد جواد الائمه (ع) در سال ۱۳۵۸ مملو از نوجوانان محل بود و حبیب با جسارت در صف اول نشسته بود و به قصه ای که یکی از آن جوانان می خواند گوش سپرده بود. کتاب «سوره، بچه‌های مسجد» اولین محصول ادبی و هنری آن جمع بود که قصه انشای حبیب غنی پور در آن چاپ شده بود. این کتاب که به نام انتشارات مسجد جواد الائمه در سطح کشور منتشر شد، در واقع نقطه شروع ادبیات دینی نوجوانان در کل تاریخ ادبیات نوجوانان اسلامی کشور ما بود. حبیب به تدریج به سمت نویسندگی حرفه ای قدم بر می داشت؛ اما بوی باروت جنگ که از سال ۵۹ تمام فضای کشور را در بر گرفته بود عشق را به مصاف می خواند و حبیب عاشق به جنگ سیاهی هارفت. در سال ۶۱، در عملیات مسلم بن عقیل از ناحیه پا مجروح شد. در سال ۶۲، دوره دبیرستان را تمام کرد و برای معلمی به مدرسه راهنمایی شهید چمران در حوالی میدان راه آهن رفت. اما هم چنان نویسندگی دل مشغولی عمده غنی پور بود. هم زمان با تدریس ادبیات و دینی در آن مدرسه، در مجله رشد جوان و نیز مجله کیهان بچه ها شروع به نوشتن کرد. در سال ۱۳۶۴ در رشته ادبیات فارسی دانشگاه شهید بهشتی قبول شد و در ضمن معلمی، نویسندگی و اداره کتابخانه ای با هفت هزار عضو، به تحصیل دانش پرداخت و در همان سال در عملیات والفجر ۸ (فتح فاو) شرکت کرد.

فردی و شورای نویسندگان مسجد

زنده یاد امیر حسین فردی یکی از همراهان این مسجد

بود. خیلی ها او را مصداق یک فرهنگی انقلابی می دانند. این نویسنده ۶۴ ساله ادبیات انقلاب که تا آخرین روزها، مدیر مرکز آفرینش های ادبی حوزه هنری بود زاده روستای قره تپه اربیل است. شاید کمتر کسی در سابقه نویسندگی برای انقلاب، با فردی قابل قیاس باشد. آن روزهایی که فردی بچه های مسجد جواد الائمه خیابان قزوین با هم همراه بودند تا هم در جبهه خون و شهادت و هم در جبهه های فرهنگی از خاکریزهای شرافت این کیهان بی مانند دفاع کنند و نگذارند ناموس عزت و شرافت ایرانی انقلابی، دستخوش پلیدی دستان ضدانقلاب و نظام سلطه شود، نظام سلطه ای که عزم آن را داشت تا نگذارد نفوس بچه های انقلاب به انقلاب حیات ببخشد، بچه های انقلاب ایستادگی کردند و نام نشان خود را وقف انقلاب کردند و با خون و آبرویشان پاسدار این انقلاب شدند تا قلب حضرت روح ... آرام گیرد با مردان مردی که کاری کردند کارستان زیر سایه ولایت. آنها با محوریت فردی کتابخانه مسجد جواد الائمه را در سال ۱۳۵۳ تأسیس کردند و شورای نویسندگان آن مسجد را راه انداختند. شورای نویسندگانی که پس از انقلاب به حوزه هنری پیوستند و پایه های این نهاد فرهنگی انقلابی را بنا نهادند عضویت در حوزه اندیشه و هنر اسلامی (حوزه هنری)، سردبیری و مدیر مسئولی مجله کیهان بچه ها (به مدت ۲۸ سال)، تأسیس و مدیریت مسئولی مجله کیهان علمی، عضویت در انجمن قلم ایران، عضویت در شورای داستان کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، عضویت در شورای داستان بنیاد حفظ آثار و نشر ارزش های دفاع مقدس، مسئولیت جشنواره انتخاب کتاب سال شهید حبیب غنی پور، مسئولیت شورای ادبیات داستانی سازمان بسیج مستضعفین و مدیریت کارگاه قصه و رمان حوزه هنری از سوابق اجرایی مرحوم امیر حسین فردی بوده است. از میان آثار مرحوم فردی، می توان به: اسماعیل، آشیانه در مه، سیاه چمن، گرگ سالی، یک دنیا پر وانه و کوچک جنگلی اشاره کرد.

جایزه شهید غنی پور و وصیت نامه امیر ادبیات انقلاب

مرحوم فردی اما از دوستان صمیمی شهید حبیب غنی پور بود که پس از شهادت آن نویسنده هنرمند، جزو مؤسسان و برگزار کنندگان کتاب سال شهید غنی پور بود؛ جایزه ای که از اعتبار بالا و والایی در

حوزه ادبیات برخوردار است و آخرین دوره آن نیز مدتی پیش در تهران به اجرا درآمد. او با شهید غنی پور در جبهه های ایثار و شهادت هم سنگر بوده است. اما گویی تقدیر این بوده دست های ما خیلی هم از اندیشه و دل نگرانی های فردی تهی نباشد. از امیر حسین فردی متنی به عنوان سرمقاله در دوازدهمین کتاب جشنواره شهید غنی پور منتشر شده که نکات بسیار زیبایی در آن نهفته است. خود مرحوم فردی وقتی متن را برای انتشار به عنوان سرمقاله کتاب سال گذشته جشنواره شهید غنی پور تحویل می داده گفته است: «این وصیت نامه من است.» و تأکید کرده است: «این مقاله را به نیت وصیت نامه ام نوشتم.» حالا در میان ما نیست و صداقت کلام او برای دوستان فاش شده است. فردی در این مطلب آورده است که «انجمن ها و تشکل های ادبی و هنری برای رسیدن به اهداف خود به ماندن و ماندگاری می اندیشند. هدف ها و آرمان ها تا زمانی دست یافتنی هستند که تشکیلات و سازمانی در میان باشد. همچنین در این متن آمده است: «تأسیس جشنواره ادبی در شرایط و فضای جامعه ای همچون جمهوری اسلامی ایران باید منطبق با ارزش های تاریخی و ملی این ملت باشد، این یک اصل انکار ناپذیر است، و گر نه از اقبال عمومی برخوردار نخواهد بود و در صورت مغایرت و تضاد با آرمان های مردم به حاشیه رانده می شود، آنقدر که دیگر رمقی برای بقا نمی یابد و افول می کند، بنابراین اولین شرط پاسداشت ارزش ها و هنجارهای جامعه، هموایی با آرمان های مردم است، البته نه ریاکارانه و به دروغ، بلکه صداقانه و از عمق جان... صداقت متضمن سلامت و کارآمدی پستوانه حرفه ای و نظری جشنواره است، جشنواره شهید حبیب غنی پور از ابتدای تأسیس تا کنون به این دو اصل وفادار بوده و سعی کرده با این دو بال پرواز کند، یعنی صداقت و کارآمدی.» جشنواره ادبی شهید حبیب غنی پور که امسال سیزدهمین دوره خود را برگزار خواهد کرد جزو معدود جشنواره هایی است که به انقلاب می پردازد به گفته خسرو باباخانی از داوران این دوره امسال بیش از ۴۰۰ رمان و داستان انقلاب بر رسی و قرار شد که در این راستا از این ۴۰۰ اثر اگر ما بدبینانه ترین شکل بگوییم که فقط ۱۰ درصد از این آثار حرفی برای گفتن دارند و از آن ۱۰ درصد باز هم ۱۰ درصد فقط کارهای خوبی وجود داشته باشد، در نهایت ۴ عنوان کتاب و یارمان خوب در باره انقلاب خواهیم داشت.